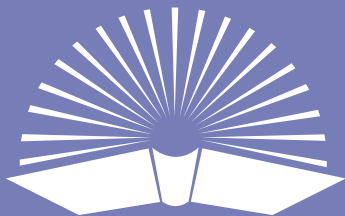

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
משפטים

myshliach.net

משפטים

לקו"ש חלק א' ע' 146 ואילך
מתורגם ללה"ק

יא. בענין של נתינת דבר לשם החזרתו ישנם שני סוגים: שאלה והלוואה. ההבדל ביניהם הוא: בשאלה – חייב השואל להחזיר אותו דבר שקיבל, אין הדבר הופך להיות שלו, ואילו מלוה – "להוצאה ניתנה", הוא הופך להיות לגמרי של הלוה והרשות בידו להשתמש בו לכל הצרכים.

הטעם לכך שנתנת הכוח ע"י הקב"ה, "כסף תלוה", נקרא בשם הלוואה – הוא לפי שכח זה יכולים בני ישראל לקחת ולנצלו להשפעה בעניניו, אפילו כשהם ענינים פחותים.

יב. תוכן האמור ביחס לפועל, ובפרט בלימוד תורת החסידות, הוא: יש כאלה הסוברים שללימוד תורת החסידות על האדם להיות תחלה זהיר בתכלית אף בדקדוק קל של דברי סופרים ובהידור מצוה, וכל עוד הוא חושש שלא הגיע עדיין לדרגה זו, כל-שכן כשהוא יודע שהוא עלול לעתים להכשל בהידור מצוה, בדקדוק

ט. בפרשת השבוע נאמר: "אם כסף תלוה" ורז"ל¹⁵ אומרים שלמרות שנאמר "אם" – אין מובנו: "רשות", כי אם – מצוה וחובה.

לפסוק "מגיד דבריו ליעקב, חקיו ומשפטיו לישראל" אומרים רז"ל¹⁶: "מה שהקב"ה מצוה לישראל לעשות – הוא עושה", וזה המובן של "חקיו ומשפטיו": החקים שלו והמשפטים שלו, שהוא עצמו מקיימם.

מובן, איפוא, מזה שגם הקב"ה מקיים את: "אם כסף תלוה את עמי".

י. תוכנה של הלוואה הוא שנותנים כסף לפלוני למרות שלא מגיע לו, הלה אינו נותן דבר תמורתו. אבל אין זה מתנה, הלה מתחייב להחזירו כעבור זמן.

כך גם הקב"ה נותן ליהודי ענינים וכוחות, אבל הוא דורש לנצל כל זה לשם השלמת שליחותו, להחזיר זאת בחוקיו ומשפטיו.

ועם זאת – עמי קודם.

מכאן מובן שמקורה של נתינת הכוח הוא בדרגה בה אינה נוגעת ואין חשובה עבודת הנבראים, בחינת "אדון יחיד שרש השרשים"¹⁹, כאמור²⁰: "איני יודע באיזה מהם הפיץ – במעשה צדיקים או במעשה רשעים", ויש צורך בלימוד מיוחד על כך משום שעלולה שם להיות נתינת מקום לכך שהדבר יהיה בצורה שונה, ורק מפני הבחירה העצמותית שהקב"ה בחר בנשמות ישראל – עמי קודם.

זו הדרגה שלגביה נאמר: הלא אח עשו ליעקב, נאום ה', ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי²¹. אין נוגע שם ואין חשיבות למעשה התחתונים, לפיכך "אח עשיו ליעקב", שניהם בדרגה שוה, ובכל זאת, משום הבחירה והאהבה עצמותית – "ואוהב את יעקב" גו'.

זה גם פירוש הנאמר: "אם כסף תלוה", "כסף" רומז לאהבה, מלשון: נכסוף נכספת לבית אביך²². כלומר, ה"מלוה", נתינת הכח, אינו בגלל העבודה, כי אם בגלל האהבה העצמותית של הקב"ה לבני ישראל.

יד. משום שנתנת הכח היא מדרגה בה אין נוגע מעשה התחתונים – הרי נתינת הכח היא לכל אחד מישראל, שכן במקום, שממנו נובע כח זה, לא הביא העדר העבודה לפגם.

קל של דברי סופרים, ואף בדבר שהוא מדרבנן או אפילו מדאורייתא, אם בענין של "קום ועשה" או בדבר של "שב ואל תעשה", הרי – לדעתו – אינו מוכשר לעסוק בלימוד תורת החסידות ובעבודת התפלה, ובכלל בענינים נעלים.

– נאמר: "מלוה להוצאה ניתנה". למרות רום ערך תורת החסידות, שאדמו"ר הזקן המשילה לאבן טובה הנמצאת בכתר המלך¹⁷ שבלעדיה אין הכתר כתר, ניתנת, עם זאת, רשות לכל איש ישראל לקחת את כתר המלך ולהשתמש בו בעניניו.

כל יהודי נדרש שככל שיעמוד בדרגה פחותה לא יגרע יום אחד מלימוד שיעורו בתורת החסידות, ואפילו בו ביום שנכשל ח"ו בדאורייתא, אם בדבר של "קום ועשה" ואם בדבר של "שב ואל תעשה", לא יחסיר בו ביום את קיום שיעורו בתורת החסידות, ולא רק בענין שהעוסק בעבודת ה', כי אם אף בענין השכלתי שמשום רום עומקו אינו יודע כלל כיצד לקרבו אליו.

יג. הטעם לכך שהקב"ה נותן כוח זה, "כסף תלוה", הוא, כפי שנאמר בהמשך הפסוק: "את עמי". רז"ל אומרים¹⁸: "עמי ונכרי – עמי קודם". מאחר שיש להזהיר ולומר: "עמי קודם" – מובן שיש מקום לומר אחרת,

הימין, בקירוב בחדס וברחמים ובטוב הנראה והנגלה.

(משיחת ש"פ משפטים, תשי"ב)

טו. במדרש תנחומא נאמר ביחס לפסוק: "אם כסף תלוה את עמי את העני עמך", שזו הלואה להקב"ה, "מלוה ה' – חונן דל", ע"י זה שאדם חונן דל, בנתינת הצדקה, הוא מלוה הוי'.

הקב"ה משלם לפי מדתו שלו, הקב"ה הוא בלי גבול והוא משלם בלי גבול.

כפי שדובר בהתוועדות יו"ד שבט, לגבי הענין שה"צמח צדק" מסביר ב"ספר החקירה" בתחלתו, שאם כי "בלי גבול" בפועל אינו קיים בנבראים משום שאף אם יתוסף עוד ועוד ישאר הדבר סוף סוף בהגבלה;

הרי אין זה אלא בפועל אבל בכח הרי יכול הקב"ה לתת עוד ועוד, דור אחר דור, עד אין קץ. בעומק יתר: דבר המוגבל בזמן – מתחיל הסוף שלו, שינוי או חולשה, זמן רב לפני כן, כפי הביטוי הידוע²⁵: "הנבראים²⁶ מיום

זה גם משמעות המשך הכתוב: "את העני עמך", למרות שהוא "עני", הוא התבונן במעמדו ומצבו והוא מדוכא מכך, ואמנם יש לו ממה להיות מדוכא, עליו בכל זאת לדעת שגם לו ניתן כח מלמעלה, שכן האהבה העצמותית משיגה את הכל, גם אותו, ואדרבה: משום שהוא עני – ידוע הרי שהקב"ה שוכן בתוך לב נשבר ונדכה דוקא.

"לא תהיה לו כנושה" – אם אין ללוה במה לשלם כך שהתביעה לא תעזור כלום, כי אם, תביא אותו במיצר, אסור לתבוע ממנו. יתר על כן: אסור לעבור על פני הלוה במדה שתכביד עליו²³.

כפי שדובר לעיל – "מגיד דבריו ליעקב גו', מה שהוא מצוה לבניו הוא עושה", כך גם למעלה: כשבתביעה ע"י קו השמאל ויסורים אין מועילים כלום – הרי לגבי תביעה סתם "לא תהיה לו כנושה".

ככתוב: "על מה תוכו עוד תוסיפו סרה"²⁴. "על מה תוכו" – כיון שאין הדברים מועילים, ואדרבה: "עוד תוסיפו סרה" – כשהקב"ה רואה שבקו השמאל אין תועלת יתחיל הוא בקו

"שומרי שבת" אינו מדויק באמת, שכן כשם שבגמילות חסדים אין צריך להיות הבדל בין עניים לעשירים, כך אין צריכים להיות קיימים הבדלים אחרים, אך כנראה הכוונה היא – (למטרה), ישתתף, איפוא, כל אחד, וישתדל להלוות כסף לקופה, לתקופה הארוכה ביותר, שאז תוכל הקופה להלוות סכומים גדולים יותר, וכך יקיימו כל המשתתפים מצות גמילות חסדים.

וכשם שאין בגמילות חסדים הגבלות של "עניים ועשירים" בקשר ללווים, כך אין צריכות להיות הגבלות בקשר למשתתפים. לכן על כל אחד לתת לקופה זו.

דבר זה מתאים לפרשת שקלים הנקראת היום – הרי ידוע הפתגם של אדמו"ר הזקן שיש לחיות עם הזמן, עם קריאת התורה של זמן זה – שבמחצית השקל השתתפו של ישראל.

(משיחת שבת פרשת משפטים,

הבראם הולכים ומתיבשים". מזה מובן שהשפעה שבמשך זמן רב אין בה כל רפיון²⁷, ואדרבה – הריהי מגדרי אין-סוף בפועל. זה כלל הענין של "המשכת בלי גבול – בגבול".

בצדקה, הרי "שקולה צדקה כנגד כל המצוות", קיימת הדרגה הנעלית ביותר של צדקה, שהיא גמילות חסדים, לפי מאמר רו"ל²⁸: "גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה, שצדקה – לעניים, וגמילות חסדים – בין לעניים ובין לעשירים". בגלל הצדקה חייב הרי להיות עשיר ועני, שכן לו היו הכל עשירים – "חסד ואמת מן ינצרוהו"²⁹ ו"לא יחדל אביון מקרב הארץ" אבל בגלל גמילות חסדים אין צורך בעני, "אפס כי לא יהיה בך אביון", שכן גמילות חסדים הוא גם לעשירים.

הלילה מתקיימת הרי אסיפת "חברה גמילות חסדים שומרי שבת" (השם

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

משפטים

מתורגם ללה"ק

בסוף פרשתנו, אחרי שהתורה מסיימת לפרט את כל הדינים וההלכות, מספר: "ואל משה אמר עלה אל ה'". רק עכשו, אחרי ספור מתן תורה בפרשת יתרו, ואחרי פרוט כל המצוות בפרשת משפטים, מספרת התורה ספור שהיה הרבה זמן קדם לכן. משה רבנו עלה להר סיני כדי לקבל את התורה בד' בסיון, לפני מתן תורה. מדוע התורה לא מספרת לנו את הדברים לפי סדר התרחשותם? מדוע דוקא לאחר סיום הדינים זהו הזמן המתאים לספר על עליית משה להר?

אנו לומדים בפרשת יתרו: "ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר: פה תאמר לבית יעקב ותגיד לבית ישראל... ועתה אם שמוע תשמעו בקולי (תקיימו את מצוות התורה) ושמרתם את בריתי (על ידי מתן תורה נוצרת ברית בין ישראל לקדוש-ברוך-הוא) והייתם לי סגלה מפל העמים". אנו לומדים מן הפסוק שבמתן תורה נפעלו שני ענינים: (א) הקדוש-ברוך-הוא נתן תורה, מצוות והלכות, לבני ישראל ("תשמעו בקולי"); (ב) על ידי מתן תורה נעשו בני-ישראל עבדי ה', משעבדים לה'. במתן תורה נכרתה ברית בין הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל ("ושמרתם את בריתי, והייתם לי סגלה").

כאשר התורה מספרת לנו על מתן תורה, היא מספרת על כל ענין במתן תורה בנפרד. ראשית מספרת התורה על הענין הראשון: נתינת המצוות לבני

ישראל. בפרשת יתרו, מופיעים הצוויים בהם בני ישראל נצטוו להיות מוכנים למתן תורה, לקבל את המצוות. אחר־כך מספר על מתן תורה עצמו, ומופיעים כל עשרת הדברות, ולאחריהם פרטי הדינים וההלכות בפרשת משפטים.

בסוף פרשתנו, כאשר התורה מסיימת לספר לנו על הענין הראשון של מתן תורה, על גתינת המצוות לעם ישראל, התורה מתחילה לספר על הענין השני שנפעל במתן תורה, על הקשר הנפלא שחולל מתן תורה בין בני ישראל לקדוש־ברוך־הוא

כאן מופיע הצווי: "ואל משה אמר עלה" – משה עולה אל הַהָר, מתעלה ומתרום, מתקשר ומתחבר לקדוש־ברוך־הוא. רק אחרי הספור על מתן תורה מספר על עלית משה. בעלית משה להר קבל את לוחות האבן שהם "לוחות העדות", "לוחות הברית". הלוחות משמשים עדות לברית שהקדוש־ברוך־הוא כורת עם עם־ישראל בזמן מתן־תורה. לכן, כאשר התורה מספרת לנו בסוף פרשת משפטים על הענין השני במתן־תורה: הברית והקשר בין עם ישראל לקדוש־ברוך־הוא זהו הזמן בו מספרת התורה על עלית משה להר, אף שמאָרַע זה התרחש קודם לכן.

(מעובד על־פי לקוטי שיחות חלק כו, עמ' 153-158)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בפרשת השבוע מדברת התורה על ענייני הלוואה במקרה "שאם כסף תלווה את עמי". חז"ל מפרשים שלא מדובר כאן על מקרה של אם וכאשר, אלא שיש פה ציווי פשוט להלוות ליהודי שני. ומהי הלוואה? למרות שלא מגיע לחבר או שהוא בכלל לא חבר מיוחד שעשה לך משהו יוצא דופן, פשוט תתן לו משלך והוא כבר יחזיר לך כשיהיה לו. הבנו נכון?

התמיהה:

ידוע הרי שכל אשר מצווה הקב"ה לישראל לעשות הוא עושה בעצמו. "כל מה שעושה אומר לישראל לעשות". איפה רואים אנו אצל הקדוש ברוך הוא את עניין הלוואה? ונדייק: יש הלוואה ויש השאלה. ההבדל הוא בחפץ שמחזירים. בהשאלה מחזירים בדיוק את אותו חפץ שקיבלת, בהלוואה בשונה מכך, מחזירים חפץ אחר שהוא כמו החפץ שהלוואת. ובשפה הלכתית: "מלווה להוצאה ניתנה". בהשאלה מבקשים לך להשתמש בחפץ ולהחזירו, בהלוואה מותר לך להוציא את החפץ ואח"כ להשיג משהו שהוא אותו דבר, למרות שזה לא זה בדיוק.

איפה אנחנו רואים אצל הקדוש ברוך הוא שהוא מלווה לנו דווקא ואנחנו מחזירים לו בדבר אחר?

הפתרון:

הקדוש ברוך נותן לכל יהודי ויהודי חיים וכוח. כישרונות, חושים. בעצם כל מה שיש לנו הקדוש ברוך הוא נותן לנו, ואם לדייק - מלווה לנו. הוא רוצה שנחזיר לו את זה, שנתשמש וננצל את הכישרונות והכוחות הללו לעבודתו ית'.

אלא שמדובר כאן על הלוואה, שמותר להשתמש בה ולהוציא אותה. ולכן יהודי לעתים משתמש בכוחות הללו גם עבור ענייני הפרטיים, לפרנסתו וכו', גם בדברים שהם לא לגמרי 100% עבור הקדוש ברוך הוא.

אבל צריך להחזיר. ואיך מחזירים? לוקחים ממקום שממש לא נראה לנו קשור ומביאים אותו לקב"ה. לדוגמא: יכול יהודי לבוא ולטעון, ראה איזה יום עבר עלי, עשיתי כך וכך עבירות כולי מלוכלך בענייני עולם הזה הטמאים, כיצד אתיישב בערב ואפתח ספר חסידות. רחוק אני משם הרי כרחוק מזרח ממערב.

כדאי אולי שמא קודם אתנקה, אצבור ידע בש"ס ופוסקים ורק אז אוכל לפתוח גם ספר חסידות. אומרים לו: בלי משחקים או תירוצים, גם בכזה מצב אתה צריך להחזיר לקב"ה את הלוואה ופשוט לשבת וללמוד.

חב"דניקים ואמר שהוא מכיר את חב"ד ואוהב את הרבי" תרגמה לה רחלי שנהנתה להראות את הבקיאות שלה בשפה האנגלית. "יעס, טאנק יו" מיהרה גם רבקי להראות ידע....

הדרך עברה במהירות, הן היו עייפות מהטיסה הארוכה שעברה עליהם מפרומוסקה דרך איטליה ועד לאמריקה ונרדמו במושבים מאחור.

"בנות הגענו לשכונה!" העירה אותם אמא בעדינות, "תסתכלנה בחלון, כבר נעבור ליד 770..." המונית נעצרה והנהג בקש את התשלום "43 דולר". אמא הביאה לו 45 דולר והוא החזיר לה שטר של עודף... הם כבר יצאו החוצה עם כל המזוודות והכושי כבר נסע הלאה, ופתאום שמה לב אמא לשטר שהחזיר לה... הוא החזיר לה 20 דולר במקום 2... "היי סטופ!" קראה אחריו, "רחלי רוצי אחריו לרמזור ותחזירי לו את הכסף" בקשה בבהילות...

הכושי התרגש מאוד מהיורש שלהם, הרי אמא הייתה יכולה בקלות להשאיר אצלה את הכסף והוא לא היה יודע מכך... "אי לייק גואיש!" נופף להם מהחלון ושלח נשיקה באויר.

"אמא, לא היית חייבת להחזיר לו" טענה רבקי, "הוא בכלל לא יהודי..."

"את צודקת, לא קיימנו עכשיו מצוות השבת אבידה או אהבת ישראל... אבל קיימנו מצווה אחרת לא פחות חשובה..."

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

'בום טראח קרחצצ...'

גלגלי המטוס נגעו סוף סוף בארץ והמטוס רעד קלות. מחיאות כפיים נשמעו מכל כיוון. נחתנו בשלום ברוך השם! רחלי ורבקי הביטו זו בזו נרגשות, "הגענו לרבי סוף סוף!" קראו, "טיירע ברידער..." פיזמו בהתרגשות וקפצו במקומם.

השנה אמא החליטה לקחת אותם יחד איתה לכינוס השליחות העולמי, שיזכו גם הן לקבל כוחות מהמשלח... פעם ראשונה שהם זוכות להגיע לרבי! בעזרת השם גם ישתתפו בכינוס לבנות השלוחים הצעירות... הם כל כך נרגשות ומחכות! לפגוש סוף סוף חברות שליחות מרחבי העולם, ... להנות ביחד ולצבור כוחות לעידוד להמשך השליחות בפרומוסקה הרחוקה...

כבר שבועות ארוכים שהן מתכוננות ומתרגשות וכל בני הבית איתם ביחד... אבא ואמא הכינו להם מבצע הכנה רוחנית מיוחד, והם השתדלנו לבצע את כל המשימות וההחלטות שלקחו עליהם, שיגיעו לרבי מוכנות כמה שאפשר! לנסוע לרבי זה לא סתם...

קניות ואריזות והנה הגיע הרגע סוף סוף... הם הגיעו!!

הם יצאו מהשדה תעופה, עטופות במעילים ועמוסות מזוודות. אמא עצרה מונית גדולה צהובה שתיקח אותם לקרון הייטס.

הנהג היה כושי נחמד שעזר להם עם המזוודות והכל. "יו אר ליובאוויטש?" שאל אותם בחיוך רחב, "אי נו ליובאוויטש, אי לייק רבאי שניאורסון" סיפר בגאווה.

"מה הוא אומר?" שאלה רבקי, "הוא שאל אם אנחנו

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

אהבת ישראל... כל הדברים שאדם רוצה שיעשו לו אותם אחרים – מצוה עליו לעשות לאחיו מישראל

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מושקא בוטמן - קומבודיה
זלמן בוטמן - קומבודיה
רבקה גבירץ - ברלין
שניאור רבקיין - בנגלור
יוכבד גולדברג - תאילנד

נשיא הדור

בכל מצב לא נוטש את הצאן

ומיתתו תהיה במצרים ולא בארץ ישראל. הוא קורא ליוסף בנו, השליט על ארץ מצרים, ומבקש ממנו בכל לשון של בקשה להעלות את עצמותיו אל הארץ. יוסף מקשיב ומבטיח לאבא למלא את בקשתו. אך ליעקב זה לא מספיק, הוא חפץ גם בהבטחה.

מדוע לא האמין יעקב ליוסף שאכן יעלה את עצמותיו לארץ? מה בדיוק הכריח אותו לבקש שבועה מיוסף. באמת יעדיף יוסף להשאיר אותו במצרים?

כמה שנים לאחר מכן, נפטר יוסף הצדיק בעצמו. התורה מספרת על הלווייתו בפסוק האחרון של ספר בראשית: "ויחנטו אותו וישם בארון במצרים". יוסף הצדיק, שכבר הפך להיות נשיא הדור של בני ישראל, נפטר ונקבר במצרים. וכך נחתם הספר הראשון של התורה, ומידי שנה קוראים אנו זאת בפרשת השבוע בקול רם.

כעת תנסו קצת להיזכר במעמד: דפיקה רועמת על השולחן. הקהל מתרומם, והבעל קורא מגביר את קולו לקרוא את הפסוק האחרון והחותם. "ויחנטו אותו", את יוסף הצדיק, את הרבי של בני ישראל, "ויישם בארון במצרים", קוברים אותו בגלות! במצרים! לא בארץ הקדושה! והקהל כולו מכריז בקול רם "חזק חזק ונתחזק".

מהו החיזוק שבני ישראל בדיוק שואבים מכך שנשיא הדור נקבר בין המצרים ולא במקום

תודו, אבל זה ממש מכמיר לב כל פעם מחדש: משה רבינו, האיש שזכה לדבר פנים בפנים עם הקב"ה, מנהיג עם ישראל הגדול - עומד ומתחנן, ממש כך, בפני הקדוש ברוך הוא שיתיר לו להיכנס עם בני ישראל אל הארץ המובטחת. הרי מי כמו משה שבמשך ארבעים שנה הטלטל עם בני ישראל בגלות, שיזכה לראות ולחוות את מילוי ההבטחה הנכספת. אבל הקדוש ברוך מסרב. משה רבינו - אין כניסה לארץ.

זה לא נגמר כאן. לפחות את עצמותי שיקברו בארץ הקודש, מבקש משה רבינו, ושוב הקדוש ברוך הוא מסרב. גם אתה וגם עצמותיך, בחוץ לארץ יהיו. ואכן, מלבד עלייה על הר גבוה ממנו יכול היה משה לראות את הארץ מבחוץ, לא זכה הוא להיכנס אליה. תקט"ו תפילות הוא התפלל על כך, "ואתחנן" כפשוטו ממש, אך כלום לא הועיל.

והשאלה זועקת עד לב השמים: האמנם? מה כל כך לא טוב בזה שיזכה משה להיכנס אל הארץ? באמת מגיע לו להישאר בחוץ? ומילא אם לא להיכנס לארץ, לפחות שיזכה להיקבר באדמתה. מה למען השם קורה כאן? גם ההסבר שניתן, שהכה על הסלע במקום לדבר אליו כהוראת השם, האמנם מצדיק הוא עונש כה כבד שכזה?

לפני שננסה להבין מה באמת קורה כאן, בואו ונחזור קצת אחורה, אל היציאה ממצרים. יעקב אבינו שוכב על ערש דווי, הוא יודע שיומו קרב

אם הוא רב חובל ראוי, האופציה השנייה היא שתתרחש. כי המנהיג לא נותן לספינה לטבוע כשהוא ניצל. הוא האחרון שיוצא החוצה, ורק אחרי שמוודא שכולם כבר בחוץ. כזו היא הנהגה.

גם העולם שלנו היום הוא במצב של טביעה ומי כמונו, שלוחים צעירים, שיודעים מכך. הרבי כרב החובל של הספינה הטובעת, מטרתו לוודא שלא יהיה יהודי אחד שלא ינצל. והמאמצים כבירים. הרבי לא יכול לעלות לארץ ולהשאיר את כל יהודי התפוצות לבדם. מי ידאג להם? מוכרח הוא להישאר בארצות הברית, מרכז העולם היכן שיש גישה להכי הרבה יהודים בכדי לעזור להם ולהצילם. לא נוטשים מערכה.

ומשה רבינו בדורנו, כמשה רבינו בדורו. אף לו לא נתן הקדוש ברוך הוא להיכנס לארץ מאותה סיבה, כי כנשיא דור עליו להישאר היכן שנותרו יהודים שלא נכנסו לארץ בכדי לעזור להם ולהנהיג אותם. כך גם אצל יעקב אבינו ואצל יוסף. החיזוק הגדול שמקבלים מהפסוק שמספר על קבירת יוסף במצרים, הוא שגם בגלות במצרים נשאר יוסף אפילו אחר מותו לסייע ולתת עידוד כוח וחיזוק לבני ישראל.

גם בדורינו, מסביר הרבי, נמצא קברו של נשיא הדור בחוץ לארץ דווקא. ומאותה סיבה: לתת עידוד וכוח להמוני בית ישראל, בעצם הידיעה שגם נשיא הדור נמצא עמנו בגלותינו ולא עזב אותנו חס ושלום.

יום היארצייט של משה רבינו

השבוע בז' באדר אנו מציינים את יום הולדת ויום פטירת משה רבינו. זה הזמן המתאים ביותר עבורנו להיזכר ולהתבונן בקשר שלנו עם נשיא הדור שלנו שלא נפסק מאז ג' תמוז ח"ו, כי אם אדרבה כמו משה רבינו בדורו, נותן לנו ליווי, עידוד, כוח וחיזוק, לצלוח את קשיי הגלות, עדי נזכה בעזרת השם בקרוב להתראות עמו פנים בפנים ללא כל מסך המבדיל, ואזי יעלו כולם כולם לארץ, החל ממשה רבינו ועבור דרך יוסף הצדיק ונשיא דורנו בראשינו.

הראוי לו? האם כך ראוי לחתום את הספר הראשון של התורה, ועוד לקרוא אחרי זה "חזק חזק ונתחזק"?

לא נוטשים ספינה

קשה למצוא היום חב"דניק שלא נתקל בשאלה הקשה: "למה הרבי לא עלה לארץ?" בקרב רבים מתושבי הארץ גדולה שאלה זו וקשה, יש כאלה שאף מתרעמים על כך, ואחרים שאפילו לא מאמינים שאכן כך אירע, או יותר מדוייק - לא אירע.

אבל השאלה הזו אינה חדשה. את הרבי עצמו היו רבים ששאלו אותה. רבים מכל גווי הקשת הציעו לרבי לבוא ולבקר בארץ. מהמפורסמים שבהם הוא הרב הראשי לישראל הרב גורן שהיה אצל הרבי בכמה יחידויות ובכולן שאל מדוע הרבי לא עונה וקיבל כמה תשובות. אחת התשובות, שאהל הרבי הקודם נמצא כאן ואינו יכול לעוזבו. כמה תשובות נתן הרבי בדבר.

אבל יש את התשובה המרכזית, שעומדת בבסיס המושג "נשיא דור". תתארו לעצמכם ספינה ששטה במי האוקיינוס ולפתע הים מתחיל לשצוף ולקצוף והגלים הכבדים מתנקשים בעוז בשיפולי האנייה. סכנת טביעה מרחפת וכולם צריכים להינצל. איך אתם מתארים את רב החובל באותם רגעים? מחפש לעצמו ספינת הצלה ובורח אל חוף מבטחים, או שמא מחלץ כמה שיותר ספינות ומסייע לכל נוסעי האוניה שלא בקיאים לעלות אליהן ולהינצל?

שאלות לשלום

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM